

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/20/2019
Identifikačné číslo spisu: 6115200245
Dátum vydania rozhodnutia: 24.10.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:6115200245.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: JUDr. Otta Markecha, so sídlom Kpt. Nálepku 336, Horná Streda, správcu konkurznej podstaty úpadcu Peter Križan - MÄSKO v konkurze, s miestom podnikania Svätoplukova 1339, Bánovce nad Bebravou, IČO: 34 480 773, proti žalovanému: Slovenská pošta, a.s., so sídlom Partizánska cesta 9, Banská Bystrica, IČO: 36 631 124, zastúpenému advokátskou kanceláriou Advokáti Heinrich s.r.o., so sídlom Skautská 12, Nitra, IČO: 36 865 966, o zaplatenie 705,- eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 63Cb/5/2015, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 18. augusta 2016, č. k. 43Cob/40/2016-105, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .
- II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica, ako súd prvej inštancie, rozsudkom z 12.11.2015, č. k. 63Cb/5/2015-59, zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi istinu 705,- Eur s 8,05 % ročným úrokom z omeškania z dlžnej istiny od 01.01.2015 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Zároveň nepriznal žalobcovi náhradu trov konania a žalovaného zaviazal zaplatiť súdny poplatok za návrh vo výške 42,- Eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

2. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie konštatoval, že po odstúpení od kúpnej zmluvy uzavretej medzi predávajúcim Peter Križan - Mäsko so spoločnosťou CORTE s.r.o ako kupujúcim sa obnovilo vlastníctvo k nehnuteľnostiam, v ktorých sa nachádzajú nebytové priestory, v súvislosti s podnájomom ktorých žalobca vymáha svoj nárok zo zákona Petrovi Križanovi - Mäsko tak, ako to vyplýva aj z rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou a Krajského súdu v Trenčíne. Potom aj keď účastníci konania označili predloženú zmluvu uzavretú dňa 06.08.2009, ako zmluvu o

podnájme nebytových priestorov, súd ju vyhodnotil ako zmluvu o nájme nebytových priestorov, nakoľko spĺňala všetky náležitosti takejto zmluvy, pričom v čase jej uzavretia bol subjekt označený ako nájomca v skutočnosti vlastníkom týchto priestorov. Keďže predložená zmluva spĺňa všetky potrebné náležitosti v zmysle § 3 zákona č. 116/1990 Z. z. o nájme a podnájme nebytových priestorov, súd z nej pri posúdení nároku žalobcu vychádzal. Žalobcov nárok titulom zaplataenia faktúry za október 2014, považoval s poukazom na dodatok č. 1 k zmluve o nájme zo dňa 06.08.2009 za oprávnený. Obranu žalovaného, ktorý tvrdil, že cenu služieb za nájom predmetných priestorov uhradil spoločnosti JF Konsulting s.r.o. Bánovce nad Bebravou v zmysle zmluvy uzavretej s touto spoločnosťou, považoval za právne irelevantnú, nakoľko uvedenú zmluvu súd posúdil ako zmluvu absolútne neplatnú a neplatnosť tejto zmluvy odvodil od zmluvy o nájme nebytových priestorov uzatvorenej dňa 12.05.2014 medzi spoločnosťou CORTE s.r.o. v konkurze, Banská Bystrica, zastúpenej správcom konkurznej podstaty a spoločnosťou JF Konsulting s.r.o. Bánovce nad Bebravou. Vychádzal zo záveru, že potom, čo žalobca odstúpil od zmluvy uzavretej so spoločnosťou CORTE s.r.o., nemala táto oprávnenie s nehnuteľnosťami disponovať ako vlastník nehnuteľnosti podľa § 126 Občianskeho zákonníka. Všetky právne úkony, ktoré spoločnosť CORTE s.r.o. ohľadne predmetných nehnuteľností vykonala, preto súd prvej inštancie považoval podľa § 39 Občianskeho zákonníka za absolútne neplatné. Súd prvej inštancie považoval nárok žalobcu ohľadne zaplataenia ceny služieb za príslušný mesiac vo výške uplatnenej žalobným návrhom za dôvodný, a to aj s príslušenstvom, úrokom z omeškania, a preto žalobcovmu návrhu vyhovel.

3. Na odvolanie žalovaného, Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, napadnutým rozsudkom z 18. augusta 2016, č. k. 43Cob/40/2016-105, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd zdôraznil, že súd prvej inštancie dospel k správneému záveru, keď Zmluvu o podnájme nebytových priestorov zo dňa 06.08.2009, uzavretú medzi žalobcom a žalovaným posudzoval podľa jej obsahu, a nie podľa jej názvu. Zo znenia Zmluvy o podnájme nebytových priestorov jednoznačne vyplýva vôľa prenajímateľa poskytnúť do užívania nebytový priestor, obsah tejto zmluvy je v súlade s § 3 zák. č. 116/1990 Z. z., nakoľko je z nej zrejmy predmet a účel nájmu, výška a splatnosť nájomného a aj spôsob jeho platenia. Žalobca svoj záväzok z uvedenej zmluvy splnil, žalovanému umožnil užívať nebytový priestor od uzavretia zmluvy, pričom žalovaný využíval aj služby spojené s užívaním tohto nebytového priestoru (dodávka tepla a vody). Žalovaný v konaní nepoprel, že by mu dodávka vody a tepla nebola riadne poskytovaná, nenamietal ani množstvo spotrebovaných energií a výšku ceny za tieto energie. Žalovaný je preto povinný tiež splniť svoj záväzok zo zmluvy a za spotrebované služby žalobcovi ako poskytovateľovi týchto služieb riadne zaplatiť.

4. K námietkam žalovaného v odvolaní, že súd prvej inštancie mal s ohľadom na konanie vedené na Okresnom súde Banská Bystrica, pod sp. zn. 26Cbi/63/2011 o vylúčení majetku zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu CORTE s.r.o. v konkurze, toto konanie prerušiť až do právoplatného skončenia uvedeného konania, odvolací súd uviedol, že pre rozhodnutie vo veci samej je právne relevantné rozhodnutie Okresného súdu Bánovce nad Bebravou potvrdené rozhodnutím odvolacieho súdu, a napokon aj výsledok dovolacieho konania na Najvyššom súde Slovenskej republiky. Pre rozhodnutie v tejto veci bolo podstatné zistenie, komu svedčí vlastnícke právo k prenajatej nehnuteľnosti. Výsledok konania o vylúčení nehnuteľnosti z konkurznej podstaty nemal podľa názoru odvolacieho súdu vplyv na rozhodnutie v tejto veci, kde súd posudzuje, či žalovanému vznikla povinnosť uhradiť platby za služby prijaté v súvislosti s užívaním nebytového priestoru žalobcovi, ktorý bol rozsudkami súdov právoplatne určený za vlastníka týchto nehnuteľností. V tejto veci nebol teda dôvod na prerušenie tohto konania až do skončenia konania vedeného pod sp. zn. 26Cbi/63/2011.

5. Ďalej uviedol, že pokiaľ žalovaný namietal, že žalobca sa mal svojho nároku domáhať od spoločnosti CORTE s.r.o. v konkurze, resp. od spoločnosti JF Konsulting s.r.o., pretože žalovaný sa necíti byť pasívne legitimovaný v tomto spore, odvolací súd poukázal na to, že v čase vyhlásenia konkurzu prenajatá nehnuteľnosť nepatrila úpadcovi - spoločnosti CORTE s.r.o., preto aj odkaz na § 67 ods. 1 písm. a/ zák. č. 7/2005 Z. z. bol v tomto prípade irelevantný. Žalovaný je povinný zaplatiť za poskytnuté služby podľa platnej zmluvy, ktorú mal uzavretú so žalobcom, a nie so spoločnosťou CORTE s.r.o.,

právny vzťah žalovaného k uvedenej spoločnosti sa netýka právneho vzťahu žalovaného so žalobcom, založeného Zmluvou zo dňa 06.08.2009. Na základe uvedených záverov odvolací súd považoval rozsudok súdu prvej inštancie za správny a podľa § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“) ho potvrdil.

6. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, ktorým sa domáha zrušiť rozsudok súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu a vrátiť spor na ďalšie konanie a zaplatenie trov dovolacieho konanie. Zároveň žalovaný požiadal v zmysle § 444 ods. 1 C. s. p. odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.

7. Žalovaný podané dovolanie dôvodil podľa § 420 písm. b/ a § 421 ods. 1, písm. b/ C. s. p. Okrem zopakovania skutkového stavu sporu poukázal na § 420 písm. b/ C. s. p., kedy žalovaný naďalej trvá na tom, že v tomto súdnom konaní sa „necíti byť“ subjektom, ktorý by disponoval procesnou subjektivitou. Svoje tvrdenie opiera žalovaný o znenie § 86 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene niektorých zákonov (v texte ďalej aj ako „ZKR“). Vzhľadom na citované ustanovenie žalovaný uvádza, že Podnájomnú zmluvu zo dňa 28.08.2014 uzatvoril so spoločnosťou JFKonsulting s.r.o., Bánovce nad Bebravou na základe predloženého uznesenia zo dňa 29.04.2014, sp. zn. 1R/8/2009, ktoré bolo vydané podľa § 83 ods. 1 písm. f/ ZKR, v zmysle ktorého je príslušný orgán oprávnený uložiť správcovi záväzný pokyn, ako postupovať, ak ide o prenechanie celého majetku úpadcu alebo jeho podstatnej časti do nájmu. Vzhľadom na to, že žalovaný uhrádzal nájomné, ako aj úhrady za služby spojené s podnájomom NP nachádzajúcich sa v nehnuteľnosti, ktorá je zapísaná v súpise majetkovej podstaty správcu konkurznej podstaty úpadcu CORTE, spol. s r.o. „v konkurze“, ktorá má so spoločnosťou JFKonsulting s.r.o. uzatvorenú nájomnú zmluvu, práve spoločnosti JFKonsulting s.r.o., má za to, že vzhľadom na to, že v tomto prípade ide o príjem z nájmu, ktorý sa považuje za výťažok zo speňaženia majetku podliehajúceho konkurzu v zmysle § 86 ods. 3 ZKR, mal sa žalobca tohto nároku domáhať práve od správcu konkurznej spoločnosti úpadcu CORTE, spol. s r.o., resp. od spoločnosti JFKonsulting s.r.o., a nie od žalovaného. Na základe uvedeného sa žalovaný stále nepovažuje za subjekt s procesnou subjektivitou, čo nerešpektoval a nebral do úvahy odvolací súd.

8. Žalovaný ďalej poukázal na to, že podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., sa odvolací súd nevysporiadal, resp. vôbec neprihliadol na vyriešenie právnej otázky vyplývajúcej zo skutočnosti, že na Okresnom súde Banská Bystrica prebieha konanie sp. zn. 26Cbi/63/2011 o vylúčenie majetku zo súpisu konkurznej podstaty spoločnosti CORTE, spol. s r.o. „v konkurze“, ktoré sa týka práve nehnuteľnosti, v ktorej sa nachádzali užívané nebytové priestory, pričom súd sám skonštatoval, že toto konanie ešte nie je právoplatne skončené. Podľa názoru žalovaného, mal odvolací súd minimálne prihliadnuť na existenciu tohto konania, a to až do momentu jeho právoplatného skončenia. Odvolací súd podľa dovolateľa taktiež neprihliadol na znenie § 76 ods. 1 ZKR, posledná veta. Podľa žalovaného súdy nižšej inštancie, pri svojom rozhodovaní úplne odignorovali ustanovenia zákona o konkurze a reštrukturalizácii, čím prakticky úplne zmenili režim, akým sa vzájomné práva a povinnosti sporových strán spravujú. Súdy nebrali do úvahy § 78 ods. 9 ZKR, v zmysle ktorého pri zápise majetku do súpisu v rôznych konkurzných konaniach správca, ktorý zverejnil zápis majetku do súpisu v Obchodnom vestníku neskôr, majetok zo súpisu bezodkladne vylúči. Uvedené mal v tomto prípade neodkladne vykonať žalobca. Uvedené je potrebné podľa názoru žalovaného vykladať aj v spojitosti s uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 01.12.2010, sp. zn. 5Cdo/211/2010, v ktorom bol vyslovený názor, v zmysle ktorého titulom pre speňaženie majetku konkurznej podstaty je súpis majetku konkurznej podstaty bez ohradu na to, kto je ako vlastník tohto majetku zapísaný v katastri nehnuteľností.

9. Žalobca vo svojom vyjadrení navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol. Podľa žalobcu o procesnej subjektivite žalovaného nie je možné polemizovať, nakoľko žalovaný bol spôsobilý uzatvoriť zmluvu o nájme 06.08.2009, upravenú dodatkom č.1 na dobu určitú do 30.09.2016. Túto zmluvu žalovaný rešpektoval a platil nájom až do svojho rozhodnutia bez ukončenia tejto zmluvy uzatvoriť ďalšiu zmluvu na ten istý predmet nájmu. Napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy podľa § 422 ods. 1 C. s. p. preto nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania. Žalobca poukázal na judikát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obo/15/2012, z ktorého vyplýva, že správca úpadcu CORTE s.r.o. nepreskúmal a nebral do úvahy, okrem listu

vlastníctva, aj listinu o odstúpení od predajnej zmluvy predávajúcim Križanom voči CORTE s.r.o., čo spôsobilo jej neplatnosť od začiatku a zo zákona učinilo vlastníkom odstupujúceho Križana. Preto správca CORTE s.r.o. nemal právo zapísať majetok nepatriaci úpadcovi do súpisu podstát, z dôvodu nedostatku vlastníckeho práva úpadcu k dotknutému majetku, čím sa stala aj prípadná aplikácia kolízneho kritéria priority zápisu zavádzajúcou a bez právneho významu.

10. Konanie sp. zn. 26Cbi/63/2011, na ktoré poukazuje žalovaný vo svojom podaní, podľa žalobcu nemôže rozhodnúť o vlastníckom práve, ktoré je určené s istotou a ustálené s dátumom od 20.11.2006 ako majetok Petra Križana. Režim správania sa subjektov sporu a ich majetkového postavenia bol zákonným spôsobom určený rozhodnutím Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 5C/80/2011 a potvrdený Krajským súdom v Trenčíne sp. zn. 17Co/1151/2014, ako aj odmietnutím dovolania Najvyšším súdom SR v konaní sp. zn. 7Cdo/1360/2015. V dovolaní absentuje čo odvolací súd v spore nedodržiaval, čo porušil, ako vadou spor trpí, čo by mohlo spolu viesť k vymedzeniu dovolacieho dôvodu podľa §431 a nasl. C. s. p.

11. Po uplynutí lehoty na podanie dovolania doručil žalovaný súdu prvej inštancie doplnenia dovolania zo dňa 27.10.2017. V doplnení dovolania žalovaný uplatnil námietku pasívnej legitímácie v spore a vo vzťahu k uplatnenému nároku uviedol, že v období od 15.03.2006 do 01.07.2015 bola v katastri nehnuteľnosti zapísaná ako vlastníčka obchodná spoločnosť CORTE, spol. s r.o., a žalovaný uhrádzal nájom v dobrej viere osobám, ktoré, sa vydávali za oprávnené osoby (CORTE, spol. s r.o.; JFKonsulting s.r.o.). Zároveň žalovaný predložil vlastnú argumentáciu k ustanoveniam § 67, § 76 a § 78 ZKR. Dovolateľ ďalej uviedol, že žalobca mu v mesiacoch júl až september 2014 neposkytol žiadne služby spojené s užívaním nebytového priestoru a žalobou uplatnený nárok označil za rozporný so zákonom, so zmluvou, ako aj s dobrými mravmi. Zároveň dovolateľ podané dovolanie odôvodnil aj s poukazom na ustanovenia § 420 písm. b/ C. s. p., § 420 písm. f/ C. s. p. (predmetnú vadu zmätočnosti však v dovolaní vôbec nenamietal a ani ju z obsahu dovolania nemožno vyvodiť - pozn. dovolacieho súdu), § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. (v dovolaní netvrdil odklon odvolacieho súdu pri vyriešení právnej otázky od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu - pozn. dovolacieho súdu) a § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., pričom uvedené dôvody obsahovo predstavujú dovolacie dôvody nesprávneho právneho posúdenia napadnutého rozhodnutia a nie procesné vady, hoci ich samotný dovolateľ takto označil.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“), ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané, zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.) bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalovaného treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 C. s. p.) dovolací súd uvádza nasledovné:

13. Skoršie rozhodnutie dovolacieho súdu zo dňa 12.10.2017, č. k. 2Obdo/71/2016-170 bolo zrušené na základe sťažnosti žalovaného Nálezom Ústavného súdu SR zo dňa 20.03.2019, č. k. III. ÚS 443/2018-86 a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Ústavný súd SR vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie, keďže bolo skoršie rozhodnutie dovolacieho súdu založené v súlade s uznesením veľkého senátu zo dňa 21.03.2018, sp. zn. 1VCdo/1/2018 a vzhľadom na kumuláciu dovolacích dôvodov bolo dovolanie žalovaného posúdené iba z hľadiska § 420 písm. b/ C. s. p., a nie aj § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.

14. V ostatnom konaní dovolací súd v prvom rade poukazuje na znenie ustanovenia § 434 C. s. p., v zmysle ktorého dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (t. j. v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu dovolateľovi - § 427 ods. 1 C. s. p.).

15. Keďže napadnutý rozsudok odvolacieho súdu bol žalovanému doručený dňa 23.09.2016, sú pre rozhodnutie dovolacieho súdu relevantné len tvrdenia dovolateľa uplatnené najneskôr do 23.11.2016, t. j. len vo včas podanom dovolaní. Na tvrdenia obsiahnuté v doplnenom dovolaní podanom po uplynutí

lehoty na podanie dovolania - ktorými rozširoval svoju právnu argumentáciu, resp. menil aj uplatnený dovolací dôvod podľa § 431 C. s. p. (vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. b/ C. s. p.) na dovolací dôvod podľa § 432 C. s. p. (nesprávne právne posúdenie veci) - tak so zreteľom na ustanovenie § 434 C. s. p. nemôže dovolací súd prihliadať.

16. Zároveň v zmysle § 440 C. s. p. platí, že dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi. Je pritom významné, aký dovolací dôvod vo svojom dovolaní uplatnila strana sporu a ako ho vymedzila.

17. Žalovaný vo včas podanom dovolaní uplatnil dovolací dôvod podľa § 431 C. s. p. (konkrétne v existencii vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. b/ C. s. p.) a dovolací dôvod podľa § 432 C. s. p. (nesprávne právne posúdenie veci, v zmysle ktorého má byť dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.), čím vymedzil pre dovolací súd záväzný rozsah na uskutočnenie dovolacieho prieskumu.

18. K dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. b/ C. s. p., dovolací súd uvádza, že o vadu zmätočnosti uvedenú v ustanovení § 420 písm. b/ C. s. p. sa jedná vtedy, ak ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu.

19. Procesná subjektivita je upravená v ustanovení § 61 C. s. p., ktorá je viazaná na spôsobilosť na práva a povinnosti upravenú v § 7 Občianskeho zákonníka (pokiaľ ide o fyzické osoby), resp. v § 18 a nasl. Občianskeho zákonníka (pokiaľ ide o právnické osoby).

20. Žalovaným v predmetnom spore je právnická osoba (akciová spoločnosť) zapísaná v obchodnom registri, ktorá má odo dňa zápisu do obchodného registra (t. j. od 01.10.2004) spôsobilosť na práva a povinnosti podľa § 19a ods. 2 Občianskeho zákonníka, a ktorá má aj procesnú subjektivitu podľa § 61 C. s. p. vystupovať v predmetnom spore ako strana.

21. Konanie na odvolacom súde (a ani na súde prvej inštancie) tak nebolo postihnuté tvrdenou vadou zmätočnosti, čím nie je daná prípustnosť dovolania žalovaného podľa ustanovenia § 420 písm. b/ C. s. p.

22. Predmetná dovolacia námietka vyplýva skôr z nepochopenia právnej úpravy žalovaným, keďže ňou spochybňuje právne posúdenie jeho pasívnej vecnej legitímácie v spore. Vecnou legitímáciu dovolateľa sa však dovolací súd nemôže meritórne zaoberať z dôvodu viazanosti dovolacími dôvodmi. Prítom platí, že ani prípadné nesprávne právne posúdenie nezakladá vadu zmätočnosti (k tomu vid' R24/2017), a zároveň nesprávnym právnym posúdením možno odôvodniť dovolací dôvod podľa § 432 C. s. p., nie však žalovaným uplatnený a vymedzený dovolací dôvod podľa § 431 C. s. p. (vady zmätočnosti taxatívne vymenované v ustanovení § 420 C. s. p.). Záverom dovolací súd dodáva, že následná snaha dovolateľa po uplynutí lehoty na podanie dovolania nemôže z už skôr vyslovených dôvodov na predmetnom konštatovaní nič zmeniť.

23. K dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., dovolací súd dáva do pozornosti, že podľa § 421 ods. 1 C. s. p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

24. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p. je však limitovaná odsekom 2 uvedeného zákonného ustanovenia a taktiež aj ustanovením § 422 ods. 1 písm. a/ C. s. p., podľa ktorého dovolanie nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení (s výnimkou sporov s ochranou slabšej strany) neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada. Na určenie výšky minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

25. V rozhodovanej veci napadol dovolaním žalovaný rozsudok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v

celkovej výške 705,- eur (na uplatnené príslušenstvo sa neprihliada).

26. Ku dňu podania žaloby na súd prvej inštancie predstavovala výška minimálnej mzdy sumu 380 eur (viď § 1 písm. a/ nariadenia Vlády Slovenskej republiky č. 297/2014 Z. z.). Na to, aby bola daná prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 422 ods. 1 C. s. p., musel by dovolaním napadnutý výrok rozhodnutia odvolacieho súdu o peňažnom plnení prevyšovať sumu 3.800,- eur, čo však nie je splnené. Tzv. majetkový cenzus predstavuje obmedzenie prípustnosti dovolania na výšku sumy, ktorá má byť predmetom dovolacieho prieskumu. V posudzovanom prípade tak ide o bagateľnú vec vylúčenú z meritórneho dovolacieho prieskumu.

27. Na tomto závere nemení nič ani dovolateľom tvrdená skutočnosť, že medzi stranami sporu prebieha viacero súdnych konaní s totožným skutkovým a právnym základom. Už v judikáte č. R80/2018 (zverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 9/2018) dovolací súd uviedol, že „pri posudzovaní prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p. proti rozsudku odvolacieho súdu o peňažnom plnení je viazaný výrok napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu a rozsahom podaného dovolania. Pre záver o neprípustnosti dovolania podľa § 422 ods. 1 C. s. p. je právne bezvýznamné, že súdy nižšej inštancie nevyhoveli návrhu strany sporu na spojenie viacerých skutkovo a právne totožných vecí na spoločné konanie, ktorých predmet sporu v súhrne prevyšuje sumu uvedenú v ustanovení § 422 ods. 1 C. s. p.“ Citovaný právny záver je plne opodstatnený aj v rozhodovanej veci pre konštatovanie o neprípustnosti dovolania s poukazom na znenie ustanovenia § 422 ods. 1 C. s. p.

28. Na základe vyššie uvedeného najvyšší súd dovolanie žalovaného odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je procesne prípustné.

29. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu, rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

30. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.